

JANICE BAKKER

BESTEMMING BEREIKT 1

*In de
wolken*

HarperCollins

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Janice Bakker

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 1508 8

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

AMS – DXB
KL801
12 februari 2024
10.40 uur

1.

‘Mevrouw?’

Ik kijk om, verbijt de pijn in mijn kuiten en zak door mijn knieën. Vanuit zijn stoel kijkt een jongetje me aan. Zijn moeder zit naast hem en werpt me een verontschuldigende blik toe. Ik knik geruststellend in haar richting en wend me dan tot haar zoontje.

‘Zeg het eens... Jochem, is het toch?’

Het ventje knikt en omklemt met beide handen de leuning van de stoel. ‘Hoe lang dúúrt het nog?’ Zijn grote ogen kijken me haast smekend aan.

Zijn moeder geeft hem een aai over zijn hoofd. ‘Schatje, je kunt dat niet steeds vragen. Deze mevrouw heeft het heel druk.’

Met een serieuze blik kijk ik hem aan. ‘Het is helaas nog steeds wel eventjes vliegen, iets korter dan de vorige keer dat je het vroeg.’ Ik werp een blik op het smalle zilveren horloge om mijn pols. ‘Nog tweeënhalve uur.’

Teleurgesteld zakt Jochem onderuit in z’n stoel. ‘Twee-en-een-halfuur?’ echoot hij. ‘Dat is echt nog heel erg lang.’

‘Dat klopt,’ beaam ik. ‘Maar weet je wat?’ Ik steekt mijn hand naar hem uit. ‘Loop maar met me mee. Volgens mij heb ik nog wel iets leuks voor jou.’

Weer verbijt ik de pijn in mijn kuiten – ik moet straks écht andere schoenen aantrekken – en loop hand in hand met Jochem naar de pantry. Een explosie van kleur knalt me tegemoet wanneer ik het beruchte

laatje opendoe. De inhoud doet me altijd denken aan de grote koektrommel bij de tandarts, waar ik een verrassing uit mocht kiezen als ik mijn fluorgebit uitgespuugd had. Bleh. Een rilling kruipt langs mijn ruggengraat omhoog als ik daaraan denk.

Verrukt kijkt Jochem naar de poppetjes, autootjes, stuiterballen en stickervelletjes. Ik vraag me nog steeds af wie heeft dat bedacht voor in een vliegtuig. Zijn hand hangt twijfelend boven het laatje, tot hij uiteindelijk kiest voor een felgroene auto.

Als Jochem weer op zijn stoel zit en tevreden met zijn auto over het uitklaptafeltje rijdt, loop ik richting het *workstation*. Terwijl ik probeer om niet te oncharmant neer te ploffen op de *crew seat*, trek ik een grimas naar mijn collega, Nina.

‘Zere voeten?’

Ik klem mijn kaken op elkaar en knik. ‘Nieuwe schoenen.’ Ik masseer mijn pijnlijke voeten en vis dan mijn oude schoenen uit mijn tas. Een zucht van verlichting ontsnapt aan mijn lippen als ik mijn vertrouwde, haast afgetrapte schoenen aantrek.

‘Goed nieuws. Je mag meteen weer lekker verder lopen: hier is uw trolley!’ Lachend duwt Nina de kar met drankjes in mijn richting.

Ik tover een glimlach op mijn gezicht en salueer. ‘Tot uw orders, mevrouw.’

Dan manoeuvreer ik het karretje zorgvuldig door het gangpad. Het blijft een sport om uitgestoken armen en benen te ontwijken. En dan is dit nog maar een vlucht overdag. Als ik ’s avonds of zelfs ’s nachts vlieg, verbaas ik mezelf regelmatig over de armen en benen die in poses waar Houdini nog jaloers op zou zijn, over stoelen en leuninggen liggen gedrapeerd.

Zachtjes neurie ik in mezelf, terwijl ik het karretje naar het eind van het gangpad duw. Dit blijft een van de leukste onderdelen van mijn werk. Ervoor zorgen dat passagiers het naar hun zin hebben, zodat ze op een ontspannen manier aan hun reis beginnen, waar die hen ook

heenbrengt. Het verschil tussen een opgewonden gezin dat op vakantie gaat en een zakenman die misschien wel voor de honderdste keer in een vliegtuig stapt is groot, en het is aan mij om aan ieders behoefte te voldoen, hoe verschillend die ook zijn.

Dat was één van de redenen waardoor ik meteen na de middelbare school solliciteerde bij een grote luchtvaartmaatschappij. Ik zie mezelf nog door de grote glazen schuifdeuren van het hoofdkantoor lopen. Nét achttien jaar. Stikzenuwachtig. Mijn haar in een strakke knot en wiebelend op mijn veel te hoge hakken die ik geleend had van mijn zus.

De selectieprocedure bestaat uit meerdere rondes, die op verschillende dagen plaatsvinden. Ik heb een capaciteitentest afgelegd, waarin onder andere mijn reken- en taalvaardigheid werden getoetst, maar ook een videopitch in elkaar geknutseld, waarin ik mijn motivatie onder woorden moest brengen. Godzijdank was daar weer mijn zus, die niet alleen met haar digitale skills mijn mijn video monteerde, maar me ook dieper liet nadenken over waarom ik dit werk eigenlijk wilde doen. ‘Kom niet aan met “ik wil meer van de wereld zien”, want dat zegt iedereen,’ was haar eerste, ietwat strenge raad.

Ik grinnik als ik aan dat moment terugdenk. Ik zie gewoon voor me hoe mijn schouders een meter naar beneden zakten en mijn gezicht op standje ‘betrap’ sprong. Want ‘iets van de wereld zien’ stond toevallig wel als nummer één op mijn lijstje. Maar samen kwamen we erachter dat er zoveel meer was wat me aantrok in dit beroep. In mijn ogen doet een stewardess veel meer dan koffie en koekjes serveren op twaalfduizend meter hoogte. Elke vliegreis die ik vroeger maakte, had ik bewondering voor het kalme vertrouwen dat ze uitstraalden naar zenuwachtige passagiers, het geduld dat ze opbrachten bij huilende kinderen of zeurderige mensen. En dat alles op hoge hakken, zónder struikelen.

Ik wilde niets liever dan daarbij horen. En tot mijn grote vreugde kwam ik door de selectieprocedure én mocht ik meteen aan de slag. En kijk me nu eens gaan: op weg naar Dubai!

‘“Let Me Entertain You.”’

Ik schrik op uit mijn gedachten. Ik draai mijn hoofd in de richting waar de stem vandaan komt en kijk een van de passagiers recht aan.

‘Sorry, meneer?’

De man kijkt op van zijn laptop en knipoogt. ‘Wat je neuriede. Een van mijn favoriete nummers van Robbie Williams.’

Ik voel hoe mijn wangen warm worden. Ahum, dat was dus iets minder in mezelf dan ik dacht.

‘Ook de mijne,’ glimlach ik dan. ‘Excuses, ik kwam hier niet heen om een serenade te brengen, maar om u wat te drinken aan te bieden. Wat mag het zijn, meneer?’

Hij werpt een korte blik op het naamplaatje op mijn uniform. ‘Een colaatje graag, Sabine.’

Bij het horen van mijn naam uit zijn mond, gaat er een schokje door me heen. Dit gebeurt niet vaak. Mijn interesse is gewekt en ik kijk de man aan, net iets langer nodig is. In een paar seconden zie ik niet alleen dat hij hele vriendelijke ogen heeft, maar dat die ook nog eens perfect passen bij zijn donkerbruine krullen. Vlug buig ik me over de trolley en pak een plastic bekertje en een blikje cola. Geroutineerd schenk ik precies de juiste hoeveelheid in en overhandig het aan hem. ‘Alstublieft.’

Hij kijkt me nog steeds glimlachend aan, lang genoeg om het een beetje ongemakkelijk te maken.

Om verder oogcontact te vermijden, wend ik me tot de passagier naast hem. ‘En wat kan ik voor u inschenken, mevrouw?’

Als een halfuur later iedereen van zijn drankje is voorzien, loop ik langzaam dezelfde ronde om het afval op te halen. Waarom weet ik niet, maar mijn ogen gaan naar de plaats van de passagier met de donkerbruine krullen. Hij zit er niet. Zijn dichtgeklapte laptop ligt op zijn stoel. Ik laat mijn blik verder door de cabine gaan en zie ik hem voor de deur van de wc staan.

Een geamuseerd lachje speelt om zijn volle lippen, die me eerder nog niet opgevallen waren.

Direct voel ik weer het bloed naar haar wangen stijgen. *Shit*. Zag hij dat ik zijn plek checkte? Ik duw een eigenwijze lok terug achter mijn oor en recht mijn rug. Ogenschijnlijk kalm ga ik verder met mijn ronde, maar hoe dichterbij zijn plek in de buurt kom, hoe meer ik mijn best moet doen om niet met een knalrood gezicht bij hem aan te komen.

Als ik naast zijn rij sta, buig ik me kort over hem heen en pak zijn lege beker van het tafeltje af. Ik ruik een zweem van zijn parfum: een onalledaagse mengeling van fris en sportief met iets houtigs. Heel lekker.

Gelukkelijk maakt mijn lichaam deze beweging honderden keer per vlucht en buig ik automatisch weer terug naar het gangpand, want als het aan mijn hoofd had gelegen had ik nog even snuffelend naast hem willen blijven hangen. Ik ruik namelijk het liefst aan alles en iedereen. Boeken en pas gemaaid gras zijn mijn favoriete geuren. Al las ik laatst dat de geur van versgemaaid gras een soort angstzweet is dat de sprietjes produceren wanneer ze in gevaar zijn. Luguber, als je erover nadenkt.

Afijn, ik dwaal af.

In ieder geval hebben bepaalde geurtjes soms blijkbaar een intense uitwerking op me.

En met 'soms' bedoel ik nu.

En met 'bepaalde geurtjes' doel ik specifiek op de geur van deze passagier. Ik schud haast onmerkbaar mijn hoofd om mezelf tot orde te roepen. Ik heb geen idee waarom ik zo aansla op deze man. Ik plooi mijn lippen tot iets wat eruit moet zien als een professionele glimlach en richt me tot hem. 'Is alles naar wens?'

'Zeker.' De man knikt in de richting van zijn laptop. 'Ik vermaak me wel.'

Ik volg zijn blik naar zijn laptop. Een Exceldocument met ingewikkeld uitzijnde tabellen en diagrammen.

'U bent aan het werk?'

Hij grijnst en haalt een hand door zijn haar. ‘Zeg maar je, hoor. Ik ben Tom en inderdaad aan het werk. Zelfs tijdens mijn vlucht.’

Begrijpend knik ik. ‘Even ontspannen kan geen kwaad, meneer. Hopelijk neemt u daar ook de tijd voor,’ antwoord ik, terwijl ik extra nadruk leg op de ‘u’ en ‘meneer’.

Ik ben trots op mezelf. Professioneel blijven is *key*, hoe lekker de passagier in kwestie ook ruikt.

‘Vroem.’ Jochem kruipt op zijn knieën door het gangpad, terwijl hij met zijn autootje over alle stoelen en leuningën racet. Als hij mij ziet staan, stopt hij abrupt. ‘Mijn auto is echt heel cool, mevrouw.’

Ik lach naar hem. ‘Mooi zo.’ Dan kijk ik op mijn horloge. ‘En weet je wat het goede nieuws is? We hoeven nog maar iets langer dan een uur te vliegen.’

‘Yes! Dat ga ik aan mama vertellen.’ Jochem slaakt een oerkreit en begint met z’n auto achteruit te kruipen. ‘Piep piep piep.’

Ik maak opnieuw een ronde door het vliegtuig. Van flesjes water tot een pleister of een kleedje; er zijn altijd gasten die iets nodig hebben. Ongewild registreer ik dat Tom weer niet op zijn plaats zit. Hm, beweeglijk type. Dan zie ik hem vanuit mijn ooghoek weer uit de richting van de wc’s lopen. Of hij heeft een extreem kleine blaas.

Inwendig vervloek ik de smalle gangpaden. Het ziet er naar uit dat we elkaar precies kruisen en dat is altijd een tikje awkward in een vliegtuig. Ik vertraag mijn pas, maar dat helpt niet.

Tom ziet me al aankomen en drukt zichzelf tegen de stoelen, zodat ik erlangs kan. Hij heft zijn handen op. ‘Sorry, lekkere timing,’ verontschuldigt hij zich.

‘Geeft niets!’ Ik trek mijn buik in – alsof dat iets zou helpen, en wurm me langs hem heen. Onze heupen schuren kort langs elkaar en weer ruik ik zijn intense luchtje, waardoor ik extra diep inadem. Er trekt een

rilling over mijn ruggengraat, ten minste, als ik er een zou hebben, want in de aanwezigheid van deze man lijkt ik te veranderen in een lap-penpop.

De stem van de purser klinkt. ‘Dames en heren, wij verzoeken u vriendelijk uw rugleuning rechtop te plaatsen...’

Het overbekende riedeltje klinkt me als muziek in de oren. Hitlijst-materiaal zelfs dit keer.

Terwijl alle passagiers hun riemen vastmaken en hun tafeltjes opklappen, loop ik naar het workstation. Ik ga op de smalle crew seat zitten en klik mijn riem vast.

Ook Nina komt de ruimte binnengelopen.

Kort prik ik in haar zij.

‘*Oh my god*, Nien... Daar gaan we,’ fluistert ik met opgewonden trilling in mijn stem.

Nina draait zich met glinsterende ogen om en maakt – als ze uit het zicht van de passagiers is – een klein vreugdedansje. ‘*I know*. Ik heb er zo’n zin in!’

Dan klinkt de stem van onze collega Amy door de speakers. ‘Dames en heren, de landing naar Dubai International Airport is ingezet. We zullen om ongeveer kwart over acht plaatselijke tijd landen. De temperatuur is momenteel zo’n 22 graden, erg aangenaam voor deze tijd van het jaar. Ik wens u een prettig verblijf in Dubai en dank u hartelijk voor het vliegen met onze maatschappij.’

‘Ja, daar is het! Dat is ons hotel.’ De taxi mindert vaart en Nina hangt zo ver over het middenconsole dat ze nog net niet bij de chauffeur op schoot zit.

Op de achterbank druk ik mijn neus tegen het zijraampje en zie ons hotel aan de linkerkant van de weg opdoemen. Hoog – maar wat is dat niet in Dubai – wit en aan alle kanten verlicht. In sierlijke gouden letters staat de naam van het hotel boven de glazen pui die de ingang vormt. Ik

voel hoe Amy een plaatsje opschuift en tegen me aan komt hangen om ook alvast een glimp op te vangen van ons hotel.

De chauffeur rijdt het terrein van het hotel op en sluit aan in de rij met de rest van de taxi's waarin onze collega's zitten. We houden stil voor een grote glazen draaideur, waarna de chauffeur uitstapt en een voor een onze koffers uit de achterklep tevoorschijn haalt. Met een tikje tegen zijn pet groet hij ons en stapt weer in.

Ondertussen komt er vanuit het hotel al een piccolo aangelopen. Hij laadt de koffers op een goudkleurig karretje en loodst die beheerst door de draaideuren naar binnen.

De koelte van de airco komt ons tegemoet als we de deur door zijn en de immense hal van het hotel binnenstappen. Er hangt een heerlijke geur in de hotellobby, iets fris en bloemigs tegelijk. De muren zijn wit gepleisterd afgewisseld met grijsgewolkte marmeren platen. Grote vazen met zijden bloemen geven het geheel kleur, net als het enorme tapijt met een ingewikkeld patroon in alle kleuren van de regenboog dat op de grond ligt.

Eén van onze collega's heeft ons al ingecheckt en staat met een stapel kamerpasjes in haar hand te wachten naast de receptie. Amy loopt op haar af, maar ik kan mezelf nauwelijks meer bedwingen: ik moet een glimp van Dubai opvangen. Zoekend kijk ik om mee heen en kijk dan langs één van de pilaren in de hal. Daarachter bevindt zich een grote glazen wand met uitzicht op een verlichte promenade langs het water.

'Nien, kom.' Ik loop een stukje verder en maak een handgebaar richting Nina. 'Volgens mij zie ik de Burj Khalifa.' Op een drafje loop ik richting de achterkant van het hotel en trek een deur open, die toegang geeft tot een terras.

Het uitzicht vanaf het terras is fenomenaal. In de verte zie ik de skyline van Dubai met als stralend hoogte- en middelpunt de Burj Khalifa en daarnaast nog tientallen alle wolkenkrabbers. Stuk voor stuk zijn ze prachtig verlicht. Even ril ik en adem dan de warme buitenlucht diep in.

Ongelooflijk dat ik hier sta. Wát een droom. Ik rits de opzettas van mijn rolkoffer open en pakt mijn telefoon om een foto te maken van het uitzicht.

Nina is ondertussen ook buiten, komt dicht naast me staan en legt haar hoofd op mijn schouder. ‘Dit is mooi hè.’

‘Nogal een understatement,’ zucht ik. ‘Ik weet gewoon niet waar ik kijken moet.’

Achter ons horen we voetstappen.

Amy komt aanlopen en gaat naast ons staan. Ze wappert met twee plastic kaarten voor ons gezicht. ‘De sleutels van onze kamers! Ik heb twee kamers naast elkaar geregeld.’ Ze kijkt even op de kaartjes. ‘Jullie slapen samen in 1705, die kamer is geboekt voor een week, en ik in 1704.’

‘Een wéék!’ Ik stomp met mijn vuist in de lucht. ‘Een week om in dit paradijs door te brengen.’ Dan kijk ik naar op Amy. ‘Zo jammer dat jij niet langer kunt blijven.’

‘*I know*. Maar jullie boffen al enorm dat jullie deze vakantie toegewezen hebben gekregen. Twee stewardessen én een piloot die niet mee terugvliegen zou echt te veel zijn geweest.’ Amy zucht theatraal en wappert met haar hand. ‘Zeker iemand met mijn functie.’ Dan steekt ze haar tong uit. ‘Grapje, meiden. Morgen kunnen we in ieder geval een middagje samen aan het zwembad liggen. Ook gezellig!’

‘Ah, heerlijk.’ Met een plof laat ik me op een van de queensize bedden vallen. ‘Hier houd ik het wel een weekje vol.’ Met twee handen houd ik mijn telefoon boven mijn gezicht en verbind het toestel met de wifi van het hotel. Meteen stromen alle gemiste berichtjes van de afgelopen uren binnen: de teller bij het WhatsApp-icoontje loopt snel op. Bovenin mijn beeldscherm zie ik tussen alle binnenkomende gesprekken ook de naam van Amber staan, mijn zus.

Meteen verkramp mijn maag. Vlug veeg ik het berichtje weg. Ik wil nu niet aan haar denken. Ik gooi mijn telefoon op bed en komt

overeind. ‘Ik heb honger. Jij ook?’ Ik buk naar mijn koffer en rits het voorvak open. Er verschijnt tasje met een bekend logo op de voorkant. Ik kiep de inhoud ervan op het bed, dat opeens vol ligt met allerlei voorverpakte snacks. ‘Wil jij er ook een, Nien?’

Nina werpt een blik op de koekjes. ‘Starbucks? Hoe kom je daar aan? En zoveel!’

Ik scheur een verpakking open en stop snel een koekje in mijn mond. ‘Gekregen van Jurre,’ antwoord ik met volle mond.

Met samengeknepen ogen kijkt Nina me aan. ‘Jurre? Van de Starbucks op Schiphol? Ik zei toch dat hij een oogje op je heeft. Hij geeft echt niet elke stewardess zo’n goodiebag mee op haar vlucht, hoor.’

Ik grijp een koekje en gooi dat in de richting van Nina’s hoofd. ‘Stop jij deze maar in je mond, dan ben je ten minste stil. Jurre is aardig, meer niet.’